

Gaaseurten.

Nu skal du høre! —

Ude paa Landet, tæt ved Vejen, laa et Lyststed; du har bestemt selv engang set det! der er foran en lille Have med Blomster og et Stakit, som er malet; tæt herved paa Grøften, midt i det dejligste grønne Græs, vokste en lille Gaaseurt; Solen skinnede lige saa varmt og smukt paa den som paa de store rige Pragtblomster inde i Haven, og derfor vokste den Time for Time. En Morgen stod den ganske udsprungen med sine smaa, skinnende hvide Blade, der sidde som Straaler rundt om den lille gule Sol indeni. Den tænkte slet ikke paa, at intet Menneske saa den der i Græsset, og at den var en fattig, foragtet Blomst; nej, den var saa fornøjet, den vendte sig lige imod den varme Sol, saa op i den og hørte paa Lærken, som sang i Luften.

Den lille Gaaseurt var saa lykkelig, som om det var en stor Helligdag, og saa var det dog en Mandag; alle Børn vare i Skole; mens de sad paa deres Bænke og lærte noget, sad den paa sin lille, grønne Stilk og lærte ogsaa af den varme Sol og alt rundt omkring, hvor god Gud er, og den syntes ret, at den lille Lærke sang saa tydeligt og smukt alt, hvad

den i Stilhed følte, og Gaaseurten saa med et Slags Ærbødighed op til den lykkelige Fugl, der kunde synge og flyve, men var slet ikke bedrøvet, fordi den selv ikke kunde det. »Jeg ser og hører jo!« tænkte den, »Solen skinner paa mig, og Vinden kysser mig! oh, hvor jeg dog er bleven begavet!«

Inden for Stakittet stod saa mange stive, fornemme Blomster; jo mindre Duft de havde, desto mere knejsede de. Pæonerne blæste sig op for at være større end en Rose, men det er slet ikke Størrelsen, som gør det! Tulipanerne havde de allersmukkeste Kulører, og det vidste de nok og holdt sig saa ranke, for at man endnu bedre kunde se dem. De lagde slet ikke Mærke til den unge Gaaseurt udenfor, men den saa desto mere paa dem og tænkte: »Hvor de ere rige og dejlige! ja, dem flyver vist den prægtige Fugl ned til og besøger! Gud ske Lov, at jeg staar saa nær herved, saa kan jeg dog faa den Stads at se!« og lige idet den tænkte det, »kvirrevit!« der kom Lærken flyvende, men ikke ned til Pæoner og Tulipaner, nej, ned i Græsset til den fattige Gaaseurt, der blev saa forskrækket af bare Glæde, at den vidste slet ikke mer, hvad den skulde tænke.

Den lille Fugl dansede rundt omkring den og sang: »Nej, hvor dog Græsset er blødt! og se, hvilken sød lille Blomst med Guld i Hjertet og Sølv paa Kjolen!« den gule Prik i Gaaseurten saa jo ogsaa ud som Guld, og de smaa Blade rundt om vare skinnende hvide.

Saa lykkelig som den lille Gaaseurt var, nej, det kan ingen begribe! Fuglen kyssede den med sit Næb, sang for den og fløj saa igen op i den blaa Luft. Det varede bestemt et helt Kvarter, før Blomsten kunde komme sig igen. Halv undselig og dog inderlig fornøjet saa den til Blomsterne inde i Haven; de havde jo set den Ære og Lyksalighed, der var vederfaret hende, de maatte jo begribe, hvilken Glæde det var; men Tulipanerne stod nok engang saa stive som før, og saa vare de saa spidse i Ansigtet og saa røde, for de havde ærgret sig. Pæonerne vare ganske tykhovede, bu! det var godt, at de ikke kunde tale, ellers havde Gaaseurten faaet en ordentlig Tiltale. Den stakkels lille Blomst kunde nok se,

at de vare ikke i godt Humør, og det gjorde den saa inderlig ondt. I det samme kom der inde i Haven en Pige med en stor Kniv, saa skarp og skinnende, hun gik lige hen mellem Tulipanerne og skar den ene af efter den anden. »Uh!« sukkede den lille Gaaseurt, »det var jo forskrækkeligt, nu er det forbi med dem!« Saa gik Pigen bort med Tulipanerne; Gaaseurten var glad ved, at den stod ude i Græsset og var en lille, fattig Blomst; den følte sig ret saa taknemmelig, og da Solen gik ned, foldede den sine Blade, sov ind og drømte hele Natten om Solen og den lille Fugl.

Næste Morgen, da Blomsten igen lykkelig strakte alle de hvide Blade ligesom smaa Arme ud mod Luft og Lys, kendte den Fuglens Stemme, men det var saa sørgeligt, hvad den sang. Ja, den stakkels Lærke havde god Grund dertil, den var bleven fanget og sad nu i et Bur tæt ved det aabne Vindue. Den sang om at flyve frit og lykkeligt omkring, sang om det unge, grønne Korn paa Marken, og om den dejlige Rejse, den kunde gøre paa sine Vinger højt op i Luften. Den stakkels Fugl var ikke i godt Humør, fangen sad den der i Buret.

Den lille Gaaseurt ønskede saa gerne at hjælpe, men hvorledes skulde den bære sig ad dermed; ja det var vanskeligt at hitte paa. Den glemte rent, hvor smukt alt stod rundt om, hvor varmt Solen skinnede, og hvor dejlige hvide dens Blade saa ud; ak, den kunde kun tænke paa den fangne Fugl, som den slet ikke var i Stand til at gøre noget for.

Da kom der i det samme to smaa Drenge ud fra Haven; den ene af dem havde i Haanden en Kniv, stor og skarp som den, Pigen havde til at skære Tulipanerne af med. De gik lige hen imod den lille Gaaseurt, der slet ikke kunde begribe, hvad de vilde.

»Her kan vi skære en dejlig Græstørv til Lærken!« sagde den ene Dreng og begyndte at skære i en Firkant dybt ned omkring Gaaseurten, saa at den kom til at staa midt i Græstørven.

»Riv den Blomst af!« sagde den anden Dreng, og Gaaseurten rystede ordentlig af Angest, thi at blive reven af var jo

at miste Livet, og nu vilde den saa gerne leve, da den skulde med Græstørven ind i Buret til den fangne Lærke.

»Nej, lad den sidde!« sagde den anden Dreng, »den pynter saa net!« og saa blev den siddende og kom med ind i Buret til Lærken.

Men den stakkels Fugl klagede højt over sin tabte Frihed og slog med Vingerne mod Jerntraadene i Buret; den lille Gaaseurt kunde ikke tale, ikke sige et trøstende Ord, ihvor gerne den vilde. Saaledes gik hele Formiddagen.

»Her er intet Vand!« sagde den fangne Lærke, »de ere alle ude og have glemt mig med en Draabe at drikke! min Hals er tør og brændende! der er Ild og Is inden i mig, og Luften er saa tung! Ak, jeg maa dø fra det varme Solskin, fra det friske grønne, fra al den Dejlighed, Gud har skabt!« og saa borede den sit lille Næb ned i den kølige Græstørv for derved at opfriskes lidt; da faldt dens Øjne paa Gaaseurten, og Fuglen nikkede til den, kyssede den med Næbbet og sagde: »Du maa ogsaa visne herinde, du stakkels lille Blomst! Dig og den lille grønne Plet Græs har man givet mig for den hele Verden, jeg havde udenfor! hvert lille Græsstraa skal være mig et grønt Træ, hvert af dine hvide Blade en duftende Blomst! ak, I fortælle mig kun, hvor meget jeg har mistet!«

»Hvo der dog kunde trøste ham!« tænkte Gaaseurten, men den kunde ikke røre et Blad; dog Duften, som strømmede ud af de fine Blade, var langt stærkere, end den ellers findes hos denne Blomst; det mærkede ogsaa Fuglen, og skønt den forsmægtede af Tørst og i sin Pine rev de grønne Græsstraa af, rørte den slet ikke Blomsten.

Det blev Aften, og endnu kom ingen og bragte den stakkels Fugl en Vanddraabe; da strakte den sine smukke Vinger ud, rystede dem krampagtigt, dens Sang var et vemodigt Pipi; det lille Hoved bøjede sig hen imod Blomsten, og Fuglens Hjerte brast af Savn og Længsel; da kunde Blomsten ikke, som Aftenen forud, folde sine Blade sammen og sove, den hang syg og sørgende ned mod Jorden.

Først den næste Morgen kom Drengene, og da de saa

Fuglen død, græd de, græd mange Taarer og gravede den en nydelig Grav, som blev pyntet med Blomsterblade. Fuglens Lig kom i en rød, dejlig Æske, kongeligt skulde den begraves, den stakkels Fugl! da han levede og sang, glemte de ham, lod ham sidde i Buret og lide Savn, nu fik han Stads og mange Taarer.

Men Græstørven med Gaaseurten blev kastet ud i Støvet paa Landevejen, ingen tænkte paa den, som dog havde følt mest for den lille Fugl, og som gerne vilde trøstet den!

